

POSTANOWIENIE

6 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 6 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa D. G.

przeciwko B. G.

o rozwód,

na skutek wystąpienia przez Sąd Okręgowy w Lublinie

postanowieniem z 17 czerwca 2024 r., III C 720/24,

o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 czerwca 2024 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zwrócił się do Sądu Najwyższego o oznaczenie sądu właściwego w sprawie o rozwód z powództwa D. G. przeciwko B. G..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Oznaczenie przez Sąd Najwyższy, w trybie art. 45 k.p.c., sądu właściwego do rozpoznania powództwa jest uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia, że nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 26 stycznia 2022 r., III CO 125/22).

W sprawie o rozwód właściwość miejscową należy ustalić zgodnie z art. 41 k.p.c. Stanowi on, że powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sądem, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie wspólne miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w tym okręgu ma jeszcze miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma – sąd miejsca zamieszkania powoda.

W niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba oznaczenia sądu właściwego przez Sąd Najwyższy, skoro powódka wskazała w pozwie, że pozwany ma miejsce zamieszkania w Polsce w miejscowości Ł.. Oznacza to, że możliwe jest określenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 zd. 2 *in fine* k.p.c.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

r.g.